

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Αναμνήσεις

Ράιλι Μπλουμ - Βιβλίο 2

ΝΕΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SHIMMER

Από τις Εκδόσεις Square Fish, Νέα Υόρκη 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αναμνήσεις**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λυδία Κολυδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ — ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνη Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνη Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Alyson Noël, LLC, 2011

By arrangement with the author. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2012, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-756-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

Αναμνήσεις

Ράιλι Μπλουμ - Βιβλίο 2

*Μετάφραση:
Λυδία Κολουδά*

Στη μητέρα μου, για όλα!

«Η συγχώρεση είναι η ευωδία
που σκορπίζει η βιολέτα
στο τακούνι που την έχει συντρίψει».

Μαρκ Τουέιν

Αν νομίζετε ότι ξέρετε πώς είναι να είσαι νεκρός...
Αν νομίζετε ότι είναι απλώς μια αιωνιότητα με
μουσική από άρπα και άραγμα στα σύννεφα, ε, λοι-
πόν, ξανασκεφτείτε το.

Έχετε ακούσει ποτέ το ρητό «Η ζωή συνεχίζεται»;
Συνεχίζεται.

Πολύ πέρα από το σημείο όπου όλοι οι άλλοι νομί-
ζουν ότι σταμάτησε.

Ακούστε κι εμένα· είμαι νεκρή μόλις παραπάνω
από ένα χρόνο και από τη στιγμή που διέσχισα εκεί-
νη τη γέφυρα ως την αντίπερα όχθη... λοιπόν, τότε
τα πράγματα απέκτησαν πραγματικό ενδιαφέρον...

Εμπρός, Μπάτερκαπ! Πήγαινε να το φέρεις, αγόρι μου!»

Σχημάτισα με τα χέρια μου ένα χωνί γύρω από το στόμα μου και κοίταξα με μισόκλειστα μάτια ένα στρώμα υγρής, λευκής καταχνιάς που απείχε ώρες για να διαλυθεί από τον ήλιο. Χάζευα μια παραλία που ήταν ακριβώς όπως μου αρέσει· ομιχλώδης, παγωμένη, ακόμα και λιγάκι τρομακτική. Μου θύμιζε τις παλιές οικογενειακές επισκέψεις μας στις ακτές του Όρεγκον – εκείνες που προσπαθούσα μερικές φορές να αναδημιουργήσω μόνη μου.

Ανεξάρτητα, όμως, από τις απεριόριστες δυνατότητες εμφάνισης που πρόσφερε το Εδώ και Τώρα, υπήρχε κάτι γύρω από αυτό που απλώς δεν ήταν το ίδιο. Σίγουρα μπορούσες να αναπαράγεις παρόμοιες αισθήσεις, τον τρόπο με τον οποίο τα μικροσκοπικά χαλίκια σφηνώνονταν ανάμεσα στα δάχτυλα των ποδιών σου, τον τρόπο με τον οποίο οι δροσερές σταγόνες του ωκεανού έπεφταν πάνω στο πρόσωπό σου, αλλά και πάλι κάτι έλειπε.

Δεν μπορούσε να συγκριθεί με το αυθεντικό.

Και ήταν προφανές ότι συμφωνούσε και ο Μπάτερκαπ.

Όρμησε πίσω από το ξύλο, τρέχοντας κατευθείαν σ' έναν πατέρα που απολάμβανε μια πρωινή βόλτα με το γιο του, για να ξεπροβάλει από την άλλη τους πλευρά. Έκανε το παιδί να σταματήσει και να κοιτάξει επίμονα ολόγυρά του, διαισθανόμενο την ενόχληση, την ξαφνική αλλαγή στην ατμόσφαιρα, το ρεύμα του παγωμένου αέρα, τις συνηθισμένες ενδείξεις ότι ένα φάντασμα βρίσκεται τριγύρω.

Τις συνηθισμένες ενδείξεις στις οποίες συντονίζονται πάντα τα παιδιά και τις οποίες χάνουν πάντα οι γονείς τους.

Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου εστιάζοντας στην ανάμειξη της ενέργειάς μου με το περιβάλλον μου. Επικαλέστηκα τη δόνηση της άμμου, των οστράκων, ακόμα και της καταχνιάς, λαχταρώντας να τα βιώσω όλα όπως έκανα παλιά, ξέροντας ότι είχα λίγα μόλις λεπτά γι' αυτό, προτού γυρίσει ο Μπάτερκαπ, ρίξει το βρεγμένο, σαλιωμένο ξύλο στα πόδια μου και επαναλάβουμε τη σκηνή.

Ήταν ακούραστος. Πιστός στο χαρακτηριστικό της ράτσας του, θα ξαναέφερνε με χαρά ό,τι του πετούσες, επί ώρες ατελείωτες. Ένα ωραίο διαρκές παιχνίδι όπου έφερνε πίσω ό,τι του πετούσες και ανήκε στη λίστα με τα πέντε αγαπημένα του πράγματα,

στην ίδια υψηλή θέση με τα σκυλίσια μπισκότα, ένα ζεστό κομμάτι γης που το λούζει ο ήλιος, το κυνήγι των πουλιών και, φυσικά, την πιο πρόσφατη αγάπη του – το πέταγμα.

Σκούντησε το πόδι μου με τη μύτη του προκειμένου να με ενημερώσει ότι είχε επιστρέψει, ύψωσε το βλέμμα του και με κοίταξε μ' εκείνα τα μεγάλα καστανά μάτια, ικετεύοντάς με κυριολεκτικά να πετάξω το ξύλο ακόμα πιο μακριά αυτή τη φορά.

Έτσι και έκανα.

Το παρακολούθησα να σηκώνεται ψηλά στον ουρανό, προτού χαθεί διαπερνώντας το διάφανο, λευκό πέπλο. Ο Μπάτερκαπ όρμησε ξοπίσω του με τη γλώσσα του να κρέμεται στο πλάι και την ουρά του να κουνιέται πέρα-δώθε σαν τρελή. Η χνουδωτή, κίτρινη άκρη της ήταν το τελευταίο πράγμα που είδα, πριν τον καταπιεί ολόκληρο η καταχνιά και εξαφανιστεί από πρόσωπου γης. Το μόνο που άφησε πίσω του ήταν μια ανεπαίσθητη ηχώ από ενθουσιασμένα γαβγίσματα.

Έστρεψα την προσοχή μου στο μικρό σμήνος των γλάρων που διέγραφαν κύκλους πάνω από το κεφάλι μου. Βουτούσαν στο νερό γεμίζοντας τα ράμφη τους με ανυποψίαστα ψάρια και μετά ξαναέφευγαν πετώντας. Έχοντας μια αμυδρή επίγνωση της ώρας που περνούσε χωρίς κανένα ίχνος του Μπάτερκαπ, φώναξα το όνομά του και στη συνέχεια μιμήθηκα το ιδιαίτερο σφύριγμα του πατέρα μου που πάντα κα-

τόρθωνε να φέρει τον Μπάτερκαπ στο σπίτι. Τα πόδια μου σκάλιζαν την άμμο δίχως να αφήνουν κανένα ίχνος από πατημασιές, ενώ διαπερνούσα μια τόσο πυκνή, παχύρρευστη ομίχλη, που μου θύμιζε εκείνη τη φορά που είχα πετάξει μέσα από το σύννεφο μιας καταιγίδας για πλάκα, μόνο και μόνο για να συνειδητοποιήσω ότι κάθε άλλο παρά πλάκα ήταν. Και ετοιμαζόμουν να μπω στο καταπαγωμένο νερό, ξέροντας την αγάπη του για το κολύμπι, όταν άκουσα ένα βαθύ, αναμφισβήτητο γρύλισμα που μου προκάλεσε αμέσως νευρική κατάσταση.

Σπανίως γρύλιζε ο Μπάτερκαπ.

Παραήταν καλόβολος για κάτι τέτοιο.

Όταν το έκανε λοιπόν, μπορούσες να συμπεράνεις με βεβαιότητα ότι είχε εμπλακεί σε κάτι σοβαρό.

Σε κάτι πάρα, πάρα πολύ κακό.

Ακολούθησα τον ήχο. Εκείνο το ανησυχητικό, υπόκωφο βουητό που δυνάμωνε όσο πλησίαζα, μόνο και μόνο για να αντικατασταθεί από κάτι χειρότερο· ένα φρικτό γρύλισμα, μια τσιριχτή κραυγή και μια εμετική σιωπή που έσφιγγε το στομάχι μου.

«Μπάτερκαπ;» είπα. Η φωνή μου ήταν τόσο τρεμουλιαστή, τόσο ασταθής, που αναγκάστηκα να καθίσω το λαιμό μου και να προσπαθήσω ξανά. «Μπάτερκαπ! Πού είσαι; Δεν είναι αστείο, ξέρεις! Καλά θα κάνεις να εμφανιστείς τώρα, διαφορετικά δε θα πετάξεις ως το σπίτι!»

Μόλις εξαπολύθηκε η απειλή, τον άκουσα. Τα πόδια του χτυπούσαν πάνω στη σκληρή, βρεγμένη άμμο. Η ζωηρή, λαχανιασμένη ανάσα του γινόταν ολοένα πιο δυνατή καθώς πλησίαζε.

Αναστέναξα από ανακούφιση και σωριάστηκα στο έδαφος. Ετοιμαζόμουν για τη μεγάλη, γεμάτη σάλια απολογητική αγκαλιά που θα μου χάριζε σύντομα, μόνο και μόνο για να παρακολουθήσω έντρομη την ομίχλη να κόβεται στα δύο και από μέσα της να πετάγεται ένας μεγάλος σκύλος.

Ένας σκύλος που δεν ήταν ο Μπάτερκαπ.

Ήταν... *κάτι τελείως διαφορετικό.*

Μεγάλο – στο μέγεθος ενός πόνι.

Μαύρο – το τρίχωμά του ήταν γεμάτο κόμπους.

Με πόδια στο μέγεθος οπλών που έρχονταν καταπάνω μου, ενώ ούρλιαζα δυνατά και ασταμάτητα, προσπαθώντας απεγνωσμένα να φύγω από το διάβα του.

Αλλά ήταν πολύ αργά.

Όσο γρήγορα και αν κινούμουν, δεν ήταν αρκετό.

Δεν υπήρχε τρόπος να ξεφύγω από τις αλυσίδες του κοφτερού του περιλαίμιου που κροτούσαν απειλητικά.

Δεν υπήρχε τρόπος να ξεφύγω από την απειλητική λάμψη εκείνων των βαθυκίτρινων ματιών με το εκτυφλωτικό βλέμμα που εντυπώθηκε απευθείας στο δικό μου, απευθείας στην ψυχή μου...

Κουλουριάστηκα, πίεσα τη μύτη μου πάνω στα γόνατά μου και κάλυψα το πρόσωπό μου περιμένοντας την πρόσκρουση.

Περίμενα το σπρώξιμο εκείνων των ποδιών, το δάγκωμα εκείνων των κοφτερών σαν ξυράφια δοντιών, τη θερμότητα εκείνου του απειλητικού βλέμματος να με κάψει μέχρι τα βάθη της ψυχής μου.

Αλλά τίποτα δεν ήρθε.

Και, πραγματικά, γιατί να έρθει από τη στιγμή που υπήρχε ένα σπουδαίο πράγμα που με έσωζε από την επίθεσή του;

Ένα σπουδαίο πράγμα που με έσωζε από οποιαδήποτε επίθεση.

Ένα σπουδαίο πράγμα το οποίο ακόμη δεν είχα συνηθίσει – ή τουλάχιστον όχι τη στιγμή που με κατατρόμαζαν.

Το γεγονός ότι ήμουν νεκρή.

Πιο νεκρή κι απ' τους νεκρούς.

Νεκρή και θαμμένη.

Νεκρή σαν... λοιπόν, νεκρή όσο δεν πάει άλλο.

Η ειρωνεία ήταν ότι, παρόλο που μπορεί να ένιωθα πιο ζωντανή από ποτέ, η αλήθεια ήταν ότι το σώμα μου είχε πεθάνει πάνω από ένα χρόνο τώρα. Με είχε αφήσει με αυτή την καινούρια, ανάλαφρη και μεμβρανώδη, κάπως διάφανη εκδοχή που έμοιαζε τρομερά με την πρωτότυπη, δεσμευμένη από τη βαρύτητα εκδοχή, με εξαίρεση το γεγονός ότι τώρα τα πράγματα μπορούσαν άνετα να με διαπεράσουν, κάτι που παλιά δε γινόταν.

Πράγματα όπως πελώρια σκυλιά από την κόλαση με αναμαλλιασμένη μαύρη γούνα και βαθιά, απειλητικά γρυλίσματα.

Και, όπως προέκυψε, δεν κατάφερα να θυμηθώ τίποτε από αυτά μέχρι τη στιγμή που με πρόφτασε ο Μπόντι.

Ή μάλλον γράψτε λάθος, ο Μπόντι και ο Μπάτερκαπ, το γλυκό κίτρινο λαμπραντόρ μου που δε με ξέρει απλώς σχεδόν όλη μου τη ζωή, αλλά πέθανε στο τροχαίο δυστύχημα μαζί μου, κάτι που, αν το καλοσκεφτείς, θα έλεγες ότι θα οδηγούσε στη μεγάλη αφοσίωσή του.

Αλλά όχι.

Όσον αφορά τον Μπάτερκαπ δεν υπήρχε καμία αφοσίωση. Εκείνος ήταν υπερβολικά πρόθυμος να μυρίζει και να γλείφει τα δάχτυλα σχεδόν οποιουδήποτε ήταν πρόθυμος να τον χαϊδέψει, να τον ταιΐσει ή να παίξει μαζί του το αγαπημένο του παιχνίδι – συ-

μπεριλαμβανομένου του φαντάσματος-καθοδηγητή μου, του Μπόντι. Και όσο ο Μπόντι είχε ξεκαρδιστεί στα γέλια με τον τρόπο με τον οποίο είχα ζαρώσει στην άμμο, κουλουριασμένη στη δική μου μικροσκοπική, ξανθιά, φαντασματένια μπάλα φόβου, ο Μπάτερκαπ γάβγιζε, του έτρεχαν τα σάλια και κουνούσε χαρωπά την ουρά του δίπλα του. Συμπεριφερόταν με έναν τρόπο που με έκανε να αναθεωρήσω σοβαρά τη δική μου αφοσίωση προς εκείνον και να μισήσω τον Μπόντι σχεδόν όσο τον μισούσα την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε.

Την πρώτη φορά που με έσπρωξε (κυριολεκτικά!) μέσα σ' εκείνο το φρικτό δωμάτιο, όπου αναγκάστηκα να υποστώ μια απίστευτα ντροπιαστική, τελείως βασανιστική ανασκόπηση της ζωής μου.

Μια απίστευτα ντροπιαστική, τελείως βασανιστική ανασκόπηση της ζωής μου στην οποία ανακάλυψα ότι όλη μου η ύπαρξη, τα συνοπτικά δώδεκα χρόνια μου στο γήινο πεδίο ισοδυναμούσαν με κάτι παραπάνω από ένα αστείο – ένα αστείο που γινόταν εις βάρος μου.

Το όλο ζήτημα υπήρξε μια αποτυχία.

Ένα τίποτα.

Μια δεκαετής άσκηση στο να προσπαθώ να μιμηθώ τη μεγαλύτερη αδελφή μου, την Έβερ, ελπίζοντας να γίνω ολόιδια μ' εκείνη.

Μόνο και μόνο για να καταλήξει σε μια τρομερά

γελοία, τρομερά κακομαθημένη, τρομερά καταδικαστική συμπεριφορά, την οποία τελικά δεν μπορούσα με τίποτα να υπερασπιστώ.

Μια απίστευτα ντροπιαστική, τελείως βασανιστική ανασκόπηση ζωής υπό την παρουσία των διαφόρων μελών του Συμβουλίου, τα οποία με ενημέρωσαν ότι βάσει του χρόνου που είχα παραμείνει στο γήινο πεδίο –αρνούμενη πεισματικά να διασχίσω τη γέφυρα στο Εδώ και Τώρα, προκειμένου να μείνω πίσω για να κατασκοπεύω την αδελφή μου, διασημότητες, πρώην δασκάλους και φίλους (και οποιονδήποτε άλλο μπορεί να προέκυπτε ενδιαφέρον και ήταν, κατά τα άλλα, ανυποψίαστος)– είχα μια δουλειά να εκπληρώσω, μια δουλειά όπου έπρεπε να «καλοπιιάσω και να πείσω» τα περιπλανώμενα πνεύματα να διασχίσουν τη γέφυρα προς το καινούριο τους σπίτι, ενεργώντας κατά κάποιον τρόπο ως Κυνηγός Ψυχών. Και, ακόμα χειρότερα, μου είχαν αναθέσει έναν οδηγό, δάσκαλο, προπονητή, σύμβουλο επαγγελματικού προσανατολισμού, αφεντικό (ή τουλάχιστον έτσι προτιμά ο Μπόντι να περιγράφει τον εαυτό του) στον οποίο έπρεπε όχι μόνο να λογοδοτώ, αλλά ίσως και να μαθαίνω από αυτόν.

Παρόλο που δεν ντυνόταν πια σαν μεγάλος σπασίκλας όπως τότε, παρόλο που είχε αντικαταστήσει το φυτουκλίστικο ντύσιμο με κάποια πολύ πιο μοντέρνα ρούχα, παρόλο που άφηνε τα μαλλιά του φου-

ντωτά και ελεύθερα σε σημείο που έπεφταν γύρω από το πρόσωπό του όπως όλων των κουλ τύπων, ελαφρώς ανεμοδαρμένα και ατημέλητα, παρόλο που κάθε φορά που κοιτούσα τα λαμπερά γαλανά μάτια του μου θύμιζε τρομερά την αφίσα του Ζακ Έφρον που είχα κρεμασμένη στον τοίχο της παλιάς μου κρεβατοκάμαρας, παρ' όλα αυτά, δεν ήταν σωστό να γελάει έτσι εις βάρος μου.

Συνέχισα να κάθομαι εκεί, ενώ κάθε εκατοστό του εαυτού μου απλώς ευχόταν να σταματήσει και να πάει επιτέλους παρακάτω. Αλλά όταν έγινε φανερό ότι δε σκόπευε να το κάνει, όταν έγινε φανερό ότι προσπαθούσε ίσα για να ηρεμήσει, ίσα για να πάρει ανάσα ώστε να καταφέρει να μεταπηδήσει από το γέλιο εις βάρος μου στη φραστική κοροϊδία, πετάχτηκα όρθια. Ίσιωσα το άσπρο βαμβακερό φόρεμά μου, που πάνω στη βιασύνη μου είχε γυρίσει από την άλλη, τράβηξα τις τιράντες του ροζ και τirkουάζ μαγιό που φορούσα από κάτω και τον αγριοκοίταξα λέγοντας: «Ναι, ναι, γέλα όσο θέλεις». Κούνησα το κεφάλι μου και αγριοκοίταξα πρώτα εκείνον και μετά τον Μπάτερκαπ, που χαμήλωσε αμέσως το κεφάλι, έχωσε την ουρά ανάμεσα στα σκέλια και με κοίταξε προς τα πάνω με εκείνα τα μεγάλα, καστανά μάτια στα οποία ήταν αδύνατο να αντισταθείς. «Σου λέω όμως, αν είχες δει αυτό που είδα εγώ... λοιπόν...» Κούνησα το κεφάλι μου και σφάλισα το στόμα μου για να γίνει βλοσυρό, πιέ-

ζοντας τις λέξεις να βγουν μέσα από τα σφιγμένα δόντια μου: «Είμαι σίγουρη ότι θα είχες ουρλιάξει κι εσύ».

Ήμουν έτοιμη για καβγά, έτοιμη για κάτι περισσότερο από τούτο το όχι και τόσο καλοπροαίρετο πείραγμα, όταν, αντί γι' αυτό, εκείνος απλώς ακούμπησε το χέρι του πάνω στον ώμο μου και με κοίταξε μ' εκείνο το απίστευτα σοβαρό ύφος του.

«Όντως ούρλιαξα». Το βλέμμα του καρφώθηκε στο δικό μου. «Αλλά αντί να σταματήσω, να πέσω κάτω και να κυλιστώ, όπως μόλις έκανες εσύ, εγώ έτρεξα σαν τον άνεμο».

Μισοέκλεισα τα μάτια μου και ανασήκωσα τους ώμους μου για να ξεφύγω από τη λαβή του. Δεν ήμουν σίγουρη τι υπονοούσε και δεν είχα πειστεί ακόμη ότι δεν προσπαθούσε να σπάσει λίγη πλάκα εις βάρος μου.

«Ήταν παλιά, στην Αγγλία, στο Ντέβον, αν θυμάμαι καλά». Ζάρωσε τα μάτια του σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί την ακριβή ημερομηνία, λες και είχαν περάσει τίποτα αιώνες ή κάτι τέτοιο, όταν ξέραμε και οι δύο ότι τα είχε τινάξει μόλις πριν από μια δεκαετία περίπου, το 1999, εξαιτίας του καρκίνου των οστών, και επιπλέον μόλις μερικές μέρες πριν από τη χιλιετηρίδα. Μετά ανασήκωσε τους ώμους του και πρόσθεσε: «Τέλος πάντων, τις περισσότερες φορές τα έχουν δει στο Ντέβον, στο Νόρφολκ, στο Σάφορκ και στο Έσεξ, αλλά και πάλι εγώ...»

Αφού κατάφερε να βοηθήσει
το Λαμπερό Αγόρι, η Ράιλι
Μπλουμ μαζί με το σκύλο της,
τον Μπάτερκαπ, και το δάσκαλό της,
τον Μπόντι, απολαμβάνουν τις διακοπές τους,
οι οποίες τελειώνουν απότομα όταν εκείνη
συναντά ένα νεαρό φάντασμα, τη Ρεμπέκα.
Η Ρεμπέκα ήταν κόρη ενός πρώην ιδιοκτήτη
φυτειών και εξοργισμένη επειδή δολοφονήθηκε
κατά την εξέγερση σκλάβων το 1733.
Εγκλωβισμένη στο θυμό της,
η Ρεμπέκα κρατάει και τα άλλα φαντάσματα,
που πέθαναν μαζί της, φυλακισμένα
στις χειρότερες αναμνήσεις τους.
Θα μπορέσει, άραγε, η Ράιλι
να τη βοηθήσει χωρίς να υποκύψει
και η ίδια στις εφιαλτικές αναμνήσεις της;

**Το δεύτερο βιβλίο της φανταστικής σειράς
με τις περιπέτειες της Ράιλι Μπλουμ.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 12 ετών

ISBN 978-960-496-756-8

9 789604 967568

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ. 11765

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η